

Wesepe laat je niet los (6)

(Een begin met humoristische schoonheidsfoutjes)

En toen werd het 11 september 1983; intrede in de Nicolaaskerk te Wesepe waarin de bevestiging en inzegening zou plaatsvinden.

Een boekenkast vol wetenschappelijke wetenswaardigheden, een prachtig dak boven ons hoofd, werkkleding met plooiën, fluweel en een hele ris knopen, en een hart vol verlangen maar ook met aarzelingen en onzekerheden.

Het eerste gedeelte t/m de inzegening zou geleid worden door ds. Fokje Bergsma, studiegenote en Opgeefster van Wijhe en Wesepe (3).

Nu is de bevestiging en inzegening een heel specifiek moment in zo'n dienst. In de regel zijn daar een aantal a.h.w. "ontvangende" ringpredikanten uit de buurt aanwezig die je op een gegeven moment de handen ter zegening op je hoofd leggen.

De liturgische gedachte is dat je bij wijze van spreken vanuit de "oorsprong" van Jezus en zijn discipelen in de apostolische lijn iets van de heilige Geest doorgegeven krijgt. Maar persoonlijk ben ik in dat opzicht te nuchter en ik hou niet van liturgische kunstgreepjes die niet meer anno nú zijn. En bovendien, wie iets van de eeuwenoude kerkgeschiedenis afweet zal ervan overtuigd zijn dat die zogenaamde overdracht van de heilige Geest nogal eens gehaperd heeft door zeer onchristelijke praktijken van het

instituut en haar medewerkers.

En afgezien daarvan ... ik ken hen niet en heb dus ook nog niet een persoonlijke band met m'n toekomstige collega's.

Dus, in overleg met de toenmalige consulent en later mijn collegiale vriend Hein de Bie uit Diepenveen leek het mij - als het dan tóch moet gebeuren - zinvoller om enkele geestverwanten

daartoe uit te nodigen die mij tot dit punt gebracht en begeleid hadden.

En dat waren ds. Fokje Bergsma, ds. Boersma bij wie ik stage liep en een zekere ds. van Gemert (bijzonder docent

Pastoraat); zo van: "doe je best en God zorgt voor de rest".

Maar ... dat was kennelijk niet duidelijk genoeg met de regionale geestelijken gecommuniceerd.

Dus kwam Fokje naar me toe en zei dat de heren weleerwaarden, al gewijde toga's aantrekkend, met elkaar de Bijbelteksten die bij dat handenspel gesproken zouden worden, vergeleken om doublures te voorkomen.

Dus me snel vóór de dienst naar m'n broeders gespoed om te zeggen dat dit niet de bedoeling was en dat uitleg zou later wel volgen. En dán had je de verontwaardiging moeten zien! En

uitgerekend op dát moment komt een pater uit klooster Sion op het allerlaatste moment met wapperend gewaad binnen gesneld en met de mededeling dat hij namens Sion...! Mijn reactie:

"collega's u zult begrijpen dat ik de zegen van Sion en dan ook nog gezongen ook, niet aan mij voorbij kan laten gaan, want ik ben principieel oecumenisch georiënteerd!"

En toen was het hoog tijd om aan de dienst te beginnen. Mijn collega's zaten op de eerste paar rijen. En áls er een camera op hen gericht was geweest, dan had de hele gemeente kunnen zien met welke blikken van: "als we dát van tevoren geweten hadden, dan waren we nooit naar hier gekomen!" En hun misnoegen daarover bleek uit hun toegeknepen lippen, dat hun heilige taak hen ontfutseld was (maar wees gerust, later is het allemaal goed gekomen).

Trouwens, de kerkenraad had ook een schoonheidsfoutje gemaakt: die heren in het zwart zaten nl. op de voorste rijen banken, de zgn. "eigen" banken. Het hebben van "eigen" banken stamde uit ver vervlogen tijden toen de vrijwillige bijdrage voor de kerkbalans nog lang niet bestond. Banken kon je huren of misschien zelfs kopen; dát waren nog eens tijden! Zelfs als je mensen vandaag de dag geld toe zou geven, zouden ze nóg niet komen! (wat is dit eigenlijk een flauwe en ook wat trieste grap). Maar het euvel van 11 september was; de banken zouden wel beschikbaar mogen zijn als het maar even overlegd was!

Kijk – daarom laat je Wesepe niet los; je moet elkaar even inlichten en met elkaar overleggen; zo respecteer je elkaar en hou je het langste vrede! Vrede door overleg! Trump met zijn hand op de Bijbel en zijn handlangers om hem heen zouden eens moeten weten!!!

Volgende keer de allereerste werkzaamheden, een trouwerij en een huisbezoek.

Ds. Dick van Doorn